

*Sygn. akt II K 488/14*

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2015 roku

**Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym** w składzie:

**Przewodniczący – SSR Katarzyna Garbarczyk**

**Protokolant –** sekr. sąd. Aneta Dybikowska

w obecności **Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...)**- Elżbiety Biernackiej

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2015 roku sprawy

**Ł. B.** s. A. i A. z d. B., ur. (...) w G.

**oskarżonego o to, że:**

W dniu 11 sierpnia 2014 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami doprowadzając D. B. do stanu bezbronności poprzez użycie polegające na rozpyleniu w twarz gazu pieprzowego oraz stosując przemoc w postaci uderzania pięściami w twarz dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci butów m-ki R., torby podróżnej, telefonu komórkowego m-ki S. (...) A., aparatu fotograficznego m-ki S. (...), słuchawek m-ki P. o łącznej wartości 1107 zł oraz pieniędzy w kwocie 200 zł, tj. mienia o łącznej wartości 1307zł na szkodę w/w, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne

**tj. o czyn z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk**

1. Oskarżonego **Ł. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk skazuje go, zaś na podstawie art. 280§1 kk wymierza mu karę 2 (dwa) lat i 10 ( dziesięć ) miesięcy pozbawienia wolności.
2. Na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 19 listopada 2014 roku do dnia 20 lutego 2015 roku.
3. Na podstawie art. 46§1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w ten sposób, iż nakazuje zapłacić Ł. B. na rzecz pokrzywdzonego D. B. kwotę 537,00 (pięćset trzydzieści siedem) złotych.
4. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. R. (1) kwotę 885,60 ( osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych tytułem ustanowionej z urzędu obrony oskarżonego, w tym kwotę 165,60 ( sto sześćdziesiąt pięć 60/100) złotych tytułem 23 % podatku VAT.
5. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłat i pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 488/14

## UZASADNIENIE

Na podstawie zebranych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. B. wraz z kolegami K. L. i K. R. (2) przebywał w G., gdzie przyjechał na koncert hiphopowy, który odbywał się w T. B.. Tu w dniu 09 sierpnia 2014 roku poznał Ł. B.. W dniu 11 sierpnia 2014 roku ponownie spotkał oskarżonego, w barze

(...). Ł. B. przebywał wówczas w towarzystwie znajomych tj. dwóch mężczyzn oraz kobiety, natomiast pokrzywdzony był w towarzystwie swoich kolegów. Wszystkie osoby w barze spożywały alkohol. W pewnym momencie K. L. i K. R. (2) opuścili bar, pozostawiając pokrzywdzonego w towarzystwie oskarżonego i jego znajomych. Z baru, D. B., Ł. B. i jego znajomi udali się do pobliskiego sklepu, by kupić alkohol. Po dokonanych zakupach, pokrzywdzony oświadczył, że wraca na pole namiotowe. Kiedy odszedł kilkadziesiąt metrów, podszedł do niego Ł. B., który oświadczył „przepraszam, nie przeżyłbym”, stojąc za plecami D. B., psiknął gazem pieprzowym w twarz pokrzywdzonego. D. B. poczuł, że pieką go oczy. Wówczas poczuł też uderzenie pięścią w okolice lewego oka. Pokrzywdzony upadł na ziemię, zasłonił rękami twarz. Wtedy poczuł, że ktoś ściąga mu z nóg buty - m-ki R.- zabiera torbę podróżną z telefonem komórkowym m-ki S. (...) A., aparatem fotograficznym m-ki S. (...) słuchawkami m-ki P. - o łącznej wartości 1107 zł. Z portfela pokrzywdzonego zabrano nadto pieniądze w kwocie 200 zł, po czym portfel odrzucono. Łączną wartość zabranego mienia D. B. oszacował na kwotę 1307zł.

W toku przeszukania znaleziono w pomieszczeniach mieszkalnych Ł. B. buty sportowe marki R., które pokrzywdzony rozpoznał jako swoją własność, mienie zabrane mu podczas zdarzenia w dniu 11 sierpnia 2014 roku. D. B. odzyskał także telefon i torbę podróżną, które to rzeczy również zostały mu zabrane w dniu zdarzenia, a zostały znalezione w toku przeszukania dokonanego u innych osób.

Ł. B. był uprzednio karany, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 18.01.2008 r. w sprawie VK 369/07, za przestępstwo z art. 159 kk, na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od 28 sierpnia 2009 roku do 28 sierpnia 2010 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień Ł. B. (k. 257v, 92-95, 100), a także w oparciu o zeznania D. B. (k. 18-21, 26-28, 136-137, 138, 149-150), częściowo na podstawie zeznań K. R. (2) (k. 29-31), K. L. (k. 32-34), a także na podstawie dowodów tj. tablice poglądowe (k. 35, 36, 37), protokół przeszukania (k. 54-65, 57-59, 73- 75), protokół oględzin (k. 60, 79), zapytanie o karalność (k. 123-134), odpis wyroku (k. 151-152).

W wyjaśnieniach złożonych w toku śledztwa Ł. B. częściowo przyznał się do winy. Potwierdził, że pokrzywdzonego poznał w czasie koncertu hiphopowego, a potem spotkał go w barze (...). Podał, że po wyjściu z baru, pokrzywdzony, oskarżony, M. Ł. oraz chłopak i dziewczyna, których poznali w barze, udali się do sklepu, gdzie zakupili alkohol. Ł. B. przyznał, że użył gazu pieprzowego wobec pokrzywdzonego, po czym z M. Ł. odeszli od Ł. B., przy którym zostali dziewczyna i chłopak, wcześniej poznani w barze. Oskarżony twierdził, że nie widział, by ktoś bił, czy okradał pokrzywdzonego, zaprzeczył, by on takich zachowań dopuścił się. Po pewnym czasie chłopak, w towarzystwie którego wcześniej byli, przyniósł ze sobą buty marki R., które oskarżony od niego kupił. Ł. B. utrzymywał, że ma niemal całkowitą pewność, że tej nocy nie było nim J. K. i S. L.. Przyznał, że w dniu zdarzenia znajdował się pod wpływem alkoholu (k. 92-95, 100).

Przesłuchiwany przez Sędem, Ł. B. przyznał się w pełni do winy, nie kwestionując w żadnej mierze stawianego mu zarzutu. Podał, że w chwili czynu nie było z nim M. Ł., którego wcześniej wskazywał jedynie po to, by zapewnić sobie alibi (k. 257v).

Mając na uwadze wyjaśnienia Ł. B., w których przyznaje się w całości do winy (k. 257v, 92-95, 100), ale przede wszystkim zeznania pokrzywdzonego, w jakich opisał przebieg zdarzenia (zeznania D. B. (k. 18-21, 26-28, 136-137, 138, 149-150), nie budzi wątpliwości, że w dniu 11 sierpnia 2014 roku w G., Ł. B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, doprowadził D. B. do stanu bezbronności poprzez użycie polegające na rozpyleniu w twarz pokrzywdzonego gazu pieprzowego. Następnie sprawcy zastosowali wobec pokrzywdzonego przemoc w postaci uderzania pięściami w twarz i dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci butów m-ki R., torby podróżnej, telefonu komórkowego m-ki S. (...) A., aparatu fotograficznego m-ki S. (...), słuchawek m-ki P. o łącznej wartości 1107 zł oraz pieniędzy w kwocie 200 zł, tj. mienia o łącznej wartości 1307zł na szkodę D. B.. Pokrzywdzony od początku wskazywał na oskarżonego, jako mężczyznę, który użył wobec niego gazu pieprzowego, był obecny w czasie, gdy stosowano wobec pokrzywdzonego dalszą przemoc fizyczną i zabierano należące do niego mienie, rozpoznał go na tablicy poglądowej ( zeznania D. B. k. 18-21, 26-28, 136-137, 138, 149-150, tablice poglądowe (k. 35, 36, 37).

Podkreślić należy, że zeznania złożone przez pokrzywdzonego korespondowały z zeznaniami K. R. (2) (k. 29-31) i K. L. (k. 32-34), którym D. B. opisał przebieg zdarzeń, w tym zachowanie oskarżonego. Pokrzywdzony konsekwentnie wskazywał, jaki udział w całym zdarzeniu miał Ł. B., w jakich okolicznościach i jakie mienie zostało pokrzywdzonemu zabrane. Znalezione w pomieszczeniach mieszkalnych Ł. B. buty sportowe marki R., pokrzywdzony bez wątpliwości rozpoznał jako swoją własność, podobnie, jak telefon i torbę podróżną, które to rzeczy także zostały znalezione w toku przeszukania u innych osób (protokół przeszukania k. 54-65, 57-59, 73- 75, protokół oględzin (k. 60, 79).

Zeznania P. S. (k. 83-84) i M. P. (k. 85-86), nic nie wniosły do sprawy. Świadkowie przedstawili jedynie okoliczności, w jakich weszli w posiadanie mienia, które - jak się później okazało - stanowiło własność D. B. i zostało mu zabrane w dniu 11 sierpnia 2014 roku. Z zeznań M. Ł. (k. 142-143) wynika, że nie przebywał on w towarzystwie oskarżonego w dniu zdarzenia, a co ostatecznie także przyznał sam oskarżony (wyjaśnienia Ł. B. k. 257v, 92-95, 100).

Wprawdzie D. B. rozpoznał J. K. i S. L., jako mężczyzn, którzy byli obecni w chwili dokonywanego na niego napadu, to jednak nie potrafił wskazać, czy w/w brali udział w tym napadzie, a jeśli tak, jaką rolę wówczas odegrali ( zeznania D. B. (k. 18-21, 26-28, 136-137, 138, 149-150, tablice poglądowe k. 35, 36, 37). W świetle powyższych zeznań, a także mając na uwadze zeznania J. K. i S. L. (k. 51-52, k.158), w których stanowczo zaprzeczają, by uczestniczyli, czy nawet byli świadkami przedmiotowego zdarzenia – stwierdzić należy, że ich zeznania nic nie mogą wnieść do przedmiotowej sprawy, podobnie, jak zeznania I. C., która także zaprzeczała, by w dniu zdarzenia przebywała w towarzystwie oskarżonego (k. 39-40).

Nie można mieć wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzuconego czynu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. To on niejako zainicjował napaść na D. B., używając wobec niego gazu pieprzowego, doprowadził pokrzywdzonego do stanu bezbronności, po czym co najmniej akceptował fakt, że stosowana jest wobec pokrzywdzonego dalsza przemoc fizyczna i zabierane jest, należące do D. B., mienie.

Wina umyślna oskarżonego, w świetle okoliczności sprawy, również nie może budzić żadnych wątpliwości.

W ocenie Sądu zebrane w sprawie dowody w sposób pewny każą przyjąć, że Ł. B. dopuścił się przestępstwa z art. 280§1 kk, na szkodę D. B..

Ł. B. był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 18.01.2008 r. w sprawie VK 369/07, za przestępstwo z art. 159 kk, na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od 28 sierpnia 2009 roku do 28 sierpnia 2010 roku (odpisu wyroku k. 151-152). Dopuszczając się w dniu 11 sierpnia 2014 roku występku z art. 280§1 kk, oskarżony tym samym działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§1 kk.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze treść art. 53§1 i 2 kk, i uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, winy sprawcy, sposób popełnienia przestępstw, motyw i pobudki jakimi kierował się oskarżony.

Dopuszczając się przestępstwa rozboju, które uznać należy za czyn o bardzo wysokim stopniu społecznej szkodliwości, oskarżony wykorzystał fakt, że D. B. będzie „łatwą” ofiarą napadu. Pokrzywdzony był de facto sam, bo pozbawiony towarzystwa swoich kolegów, przy czym przewaga oskarżonego nad nim wynikała dodatkowo z faktu obecności znajomych Ł. B.. Nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż Ł. B. w chwili czynu pozostawał pod wpływem alkoholu. Za okoliczności obciążające uznać należy także uprzednią karalność Ł. B., w tym działanie w warunkach recydywy (zapytanie o karalność k. 123-134), odpisu wyroku k. 151-152). Okolicznością łagodzącą jest przyznanie się sprawcy do winy, przeproszenie pokrzywdzonego.

Uznając oskarżonego Ł. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, Sąd na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk skazał go, zaś na podstawie art. 280§1 kk wymierzył mu karę 2 (dwa) lat i 10 ( dziesięć ) miesięcy pozbawienia wolności.

Działając na podstawie art. 63§1 kk, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 19 listopada 2014 roku do dnia 20 lutego 2015 roku.

Mając na uwadze wniosek pokrzywdzonego (k. 257v), Sąd na podstawie art. 46§1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w ten sposób, iż nakazał zapłacić Ł. B. na rzecz pokrzywdzonego D. B. kwotę 537,00 (pięćset trzydzieści siedem) złotych, która to kwota stanowi równowartość mienia, jakie zostało pokrzywdzonemu zabrane, a którego nie odzyskał.

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, spełnią cele w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej. Sąd w konsekwencji przychylił się do wniosku złożonego przez obrońcę oskarżonego, w trybie art. 387 kpk (k. 257v).

Zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. R. (1) kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych tytułem ustanowionej z urzędu obrony oskarżonego, w tym kwotę 165,60 (sto sześćdziesiąt pięć 60/100) złotych tytułem 23 % podatku VAT - Sąd kierował się w tym względzie postanowieniami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz.U. z 2002, Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Działając w trybie art. 624§1 kpk, Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłat i pozostałych kosztów sądowych.